

Drago Tešević

S V E M I R U K A P I R O S E

Govor Slova
ili
O čemu sanjaju Slova

– latinična strana –

Ilustracije: Ismet Čaušević-Čaki

Sestri Ljubinki

Uvodna pesma

Marini

1.

Devojčica će, dadni joj Lútká
I pusti nek se zabavlja, sama,
Nepogrešivo, istog trenutka,
Otkriti da je Lutkova MAMA.

Ako joj dadneš lutaka više
Imaćeš (ispod kuhinjskog stola)
Učiteljicu: *apćiha!* – kiše;
Prehladila se čitava škola.

A sad joj dadni lutaka, punu
Najsobetinu u svojoj kući:
Stop, dok Carici ne stave krunu
U Carstvo Njeno ne sme se ući.

Čim, okružena lutkama, sedne
(Po imenu se poznaju, zovu)
Njene su kretnje sve zapovedne
Jer, kreću, evo, u igru novu:

”Najpre, Kraljicu da izglasamo,
Kako priliči kraljevstvu pravom.
Pažnja, za vas ja glasam, vi samo
U znak pristanka klimajte glavom.“

Vrata me mame, te: bi li? Ne bi,
Nezvan, da banem, u kutak tuđi;
Primetiv da se pokunjen sne-bi-
Vam, ona zovnu: ”Slobodno, uđi,
Lutke biraju Kraljicu sebi.“

Izbori, vidim, ima da traju,
Stog se izvinih prisutnima:
”Da vam pošaljem nekog da snima
Za kakav žurnal u ovom kraju?“

”Nipošto, kakvi“, u istom dahu
”Znaš već glasanja svuda su ista.“
Ne htedoh da joj zabavu kvarim;
Glasao? – Nisam baš rojalista,
Nit za kraljeve posebno marim
Sem u bajkama, igranju, šahu.

Da predstavimo dotičnu damu
Personu s tisuć identiteta:
UČITELJICU-KRALJICU-MAMU,
To dete, besno – četiri leta.

Ime? Nevažno, jer svako stoji;
Ma koje što se po glavi mota.
Blago pak domu, koji odgoji
Ovakvo čudo od sto života.

2.

Vraćam se Igri, gde smo no stali?
Ah, da: sobendra, žamor birača –
Kako su Kraljicu izglasali?
Uglavnom ćutke, i s malo plača.

Tek negde potkraj sedmoga dana:
Živela! – grmnu stogrlo-strasno;
Kraljica Lutaka bi izglasana
Neopozivo – iiiii – jednoglasno!

Bio sam – prvi put – na krunisanju;
Čašću se, najpre, svi uglas klesmo:
DA TREZNI, PJANI, U LUDOM STANJU
NI-REČI-NIKAD-NIKOM, sem Pesmom,
O tom kako se glasalo za NJU.

Zabeleženo, Pema sve čuva:
Dostojanstvenoj Kraljici, lutke,
Dotaknuv skute grimiznog ruva,
Uz dubok naklon, prilaze, ćutke
Tri dana mili povorka gluva.

Svi ćute, ne znam je li pošteno?
I što baš moje pero da laje?
Kad je sve, eno – zabeleženo –
Gotovom pesmom samo se daje.

Šta, zanima vas, biste da znate
Kako Kraljica-Marina vlada?
Pravedno (ma i ćudljivo, brate)
Bez puno pompe, slavlja parada.

”Znajte, s vlastima nema vam šale,
Zakone carske, odsad, JA krojim!
Ah, za to što ste me izabrale,
Nagrađujem vas osmehom svojim.“

Obavezno joj, baš svakog dana,
Mama razvali Carstvo Lutana:
”Vaša Visosti, prošlo je devet,
Popijte mleko, i marš u krevet!“

Gundajuć, višoj popušta sili:
”Kad postanete Tate i Mame
Kao da DECA i niste bili!
Napamet znate sve zavrzlake,
A detinjstvo ste zaboravili.“

3.
Kroz prozor joj se smeše ciklame
Dok ONA lutke u poset prima
Rasparletaju, dvorske se dame,
O naj-najsvežijim novostima.

Pređu iz stote u hiljaditu:
O deci-kvascu-pijaci-mužu,
I frizurama (poslednjem hitu)
Zatim nastave, priću još dužu,
O svetskoj modi... o nakitu.

Na toj se temi zadrže duže,
Nije ni ćudo, lepome sklone:
”Ma šta nam veliš: vreća i uže!
Glavni su vrisak ove sezone.“

Revija, katkad, satima traje.
Zapričaju se, damski, o modi
I sudeć prema tonama graje
Lutkama tema očito godi...

A kad primaknu večernji sati
(Napričale se o svemu svašta)
Marina gošće do vrata prati
I srdačno se sa svakom prašta.

4.

Tad, obavezno, zamoli svaku:
Da joj pošalje vezenu, tkanu,
Ne mora maramu, može i traku,
Domaćim pismom, svu ispisanu.

Zapitkivana – od dvorskih dama:
Te kakvo platno? Te koje boje?
Mogu li slike? S ramom, bez rama?
Na podanice, brecne se, svoje:
”Mućnite, malo, tim plevarama.

Bitno je, da mi naslika, svaka,
Iz svoga PISMA desetak slova;
Ne zanima me, ko znake skova:
Mašta-Mudraca-Zanesenjaka,
Um Pustinjaka, duh Pustolova.“

Marljive lutke: tkaju i vezu,
Crtaju, pišu – važno je, šalju!–
Da obraduju svoju Princezu.
Blago bi bilo i svakom kralju.

Kraljici stižu, iz dana u dan,
Pošiljke, iz svih krajeva sveta.
Čujem poštara, kad svrati trudan
Kako adrese sriče – s paketâ:
Meksiko, Japan, Egipat, Sudan,
Persija, Kitaj, Indija, Kreta.

Svici hartije, svile i kože,
Neverovatnih azbukâ znaci,
Neke čitati nit sme nit može
Niko, do žreci i čarobnjaci!

Lutani, vični ručnome radu,
Priredili joj pravu paradu
Uz nesebično divljenje damâ
Na nekolika omanja d i s k a
U majstorijama iz bakrotiska
I vrtoglavim – rezbarijama.

Ljupke nordijske, sve plavokose,
S tapiserijama od runske vune,
Kraljici svojoj na poklon nose
A šta bi drugo, već drevne rune.

Sedam lutana, s Mediterana
Doneli ćilim – široku traku –
Ne znaš: Raste li? Ili je tkana,
SVA ABECEDA U MASLINJAKU.

Kvrgava stabla maslinova
I neodoljive pastelne boje
Posvuda leže, vise il stoje
Prepoznatljivi obrisi slova.

Nepredvidivo, grančica svaka
Kao da drži zadatu veru,
Ponavlja kretnje praprapredaka
Po svojoj volji u novom smeru.

Da ne nabrajam sitnice dalje,
Ko šta donosi, a ko šta šalje;
Evo, pa gledaj prispela čuda,
Sa svih mogućih dalekih strana
Soba je njena sva zatrpana,
Umesto lutki slova su svuda.

5.

Kad Prolećence prolepša dane
Marina sedne u carske čeze
Potrpa pratnju, koliko stane –
I u šetnju se Carstvom izveze.

Ovakve šetnje znaju da traju
I p o č i t a v u godinu dana
Obično krene rano – u maju
Čim se raspline poslednja slana.

Klicanjem gromkim dočekivana:
"Bog nam čuvao Kraljicu našu!"
I još gromkijim ispraćivana
Marame, uzduž špalira – mašu.

Pokazuju joj, s ponosom lutke,
Sve znamenosti, gde god ih ima,
Najskrovitije Kraljevstva kutke;
Ona se samo smeška i kima.

Carstvo je njeno neomeđeno,
A prostire se do nakraj Sveta.
Ponekad, štedeć konjima seno,
S najužom pratnjom pešice šeta.

6.

Kad bi se glava rodila, dična,
Da ovoj pesmi da oblik kruga.
Onom, ko znadne da je dočita
Bila bi, kao Detinjstvo, duga
I po nečemu jako mu slična,
Mada su detinjstva sva različita.

а

Сестри Љубинки

Пропланак прошаран остацима снега
Покојом закрпом претеклом од зиме
Још колико сутра нестаће тих пега
Пролеће већ везе блиставе костиме.

Радилица Пчела – из краја далека –
Пожелела полен, би нектар да сише
А расцвалог биља нигде ни за лека
На свим цвећарама: ЗАТВОРЕНО пише.

Шта да ради Пчела, намрштеног чела?
Испред радње села, чека, невесела:

Снег и сан да стресу са буновних лица
Најпре Висибаба, за њом, Љубичица.

Пчелица, затекав пупољке неспремне,
Одлучи се након чекања недуга:
Најбоље ће бити рунду-две да dREMне,
Односно, по нашки, неколика круга.

Смести се у присен, као да је знала:
Жут бокор јаглике, где је ноге метла,
Дуго ће да греје мала јој стопала.
А озебла крилца, под угрушком светла,
Раскрави топлина, пре нег је заспала.

У сан је пренесе поточара стара
Што већ узалудна с бадњем разговара.

И, одмах тик до ње, од накита свита,
Мрморењем тихим, мамурна ракита.

Опчињена чудом што се пред њом збива
Пчела, млада, не зна: све, исто, ко лани:
Поток густог меда златно се прелива,
Разљуљана поља... цветни океани.

Већ у први сан јој (или, мало потом)
Уз песму, и занос, милоликих Хора
Озарена цвећем и вечном лепотом
С музама у пратњи доплесала Флора.

Зефир путем стере, на простирке цветне,
Шарен и мирисе – драгану да сретне.

Једва на тренутак пред Пчелом је стала
Весела дружина цветног карневала.

Санано се Сунце, музућ светлост млаку,
Заљуља над Земљом попут златног звона.
Свест сненима крави на сваком кораку
Од жарког му гласа прену се и она:

Природа – већ свикла на збивања бурна –
С плећа обамрлих зимску тромост свлачи:
”Амо, верне преље!“ – зове још мамурна,
”На посао, вредни ткачи и плетачи!“

Од каквих је твари та волшебна смеша
Што за тили тренут сав Свет ускомеша?

Кад, напречац бризне из набреклич жила
Мудри сок живота – низ образ Априла.

Свуд се нешто збива, нико не зна шта то?
Мајка ДЕЦУ буди из цомбастих сања.
Тек што није стигло раних ластва јато
Ћутиш... душом шеће радост постојања.

И звериње шумско, већ исте секунде,
Тек што нос промоли из спарног брлога,
Ознојено, свлачи тешке зимске бунде,
Диже њушку, мумла, слави свога Бога.

Сеновитом шумом, само што олиста,
Звоне инструменти, врви од солиста.

Јечи, бруји, кликће, кроз гајеве свира:
Харфа с виолином, фрула, труба, лира.

Стручњак за пупољке, Развигор-Тапетар,
Не исправља кичму од пространог посла:
Размера тапете – све на мегаметар –
Од Бара до Крима, Бреста, Рима, Осла.

Једни, би теферич: Отмено и, балски!
Одежду по мери, уз бар једну пробу.
Други: да свечаник буде карневалски.
А Љељо им спрема лањску гардеробу.

Разврстане свитке сече-мери-стере:
Већ је облепљено – пола хемисфере.

И друга ће бити, за седмицу дана,
У мајсторском стилу истапецирана.

Поток-Заљубљенко – Речици на ухо:
”Опет руку Вашу просим Госпо слатка
И молим за опрост што Вам каљам рухо
Пред скутима Вашим прострт без остатка.“

За љубавне јаде не зна уво глуво.
Река му допљусну: ”С пута ми се носи,
Одливај, у страну, мусава протуво,
Не мутљај којешта, Поток да ме проси!“

Најстарија игра – зна то Поток мали –
Љубав, вековечна, у шашавој шали.

Одјубори с Реком, валовима ношен,
Једног лета просац, а следећег прошен.

Пчела више не зна: је л' будна, ил снови?
Гледа: Творац, лично, у послу свом плах,
Сипа на грозд пред њом и на образ шљива,
На крилца Лептира – увек исти прах.

”Устај! Пут под крила! Ал си пресовила.“
Сестра дрма Пчелу, за ножице задње,
”Брже, сестро мила, прође крај Априла,
Флористи, до једног, отворили радње.“

Кад отвори очи, увелико... дан.
И док их протрља, заборави сан.

Продрма ножице, оба крилца – раде,
Одлете са сестром да се медом сладе.

Мириш пашњака Пчела у капљу згусне,
Медену, штоно се учас топи млака
И жута – јантар, с рубина твоје усне –
Њом те, не тако давно, питала бака.

Отворили радње: воћњаци, ливаде,
Шарени се роба – докле око меће –
Посао јест пипав, свет честит и раден
Надмећу се ћутке: цвеће, цвеће, цвеће.

Црвен-Глог, Трњина, патуљастим грмом,
Гостима се зујним умилели срмом.

Да л' има, игде, измеђ неба и Земље,
Љубави, од цветне лепше, а немље?

Откле да опевам: из мола, из дура?
Како источасно: Велике и Мале?
Чиме да обујим, кад су чула шура?
Наћулим их редом – неколика фале,
А преда мном већ је нова партитура.

Нек те родитељка провода по пољу.
Боље, него да ти све на уво бројим.
Па гледај, домила: Пчелу, Кукца, Зољу,
С миром забављени, свако послом својим.

У оближњем гају, на тананој грани
Раскликтали грла: тенори, сопрани.

Скоро сваки честар: славујски оркестар.
Басира им Медвед, за играње престар.

Раздрљи се порта небеској фуруни
Животворна Звезда просипа жераву
Златнозрним млазом срце своје круни
Гладним цветовима на промрзлу главу.

Низ ливаде, шумом, докле поглед носи,
Криловита Љубав с цвастима у коси.

Све што Земљом гмиже и у зраку бави:
Птица, звере, кукац, биље разно, трава,
Песмом, бојом, плесом (ћутке, налик лави)
Мушко се надмеће, женско – зачикава.
Фестивал Љубави луди Април слави
У једноме даху СВЕ(Т) се размножава.

Е

Антону Ш.

Костин друг није обичан Мостић.
Шта све Луцкастом севуцка главом:
У вештинама, Будиним ставом,
Крајње домете седења достић
Славну сабраћу обићи сплавом.

1.

Премда све виле зидају ноћу
Легенда преде: Мост беше здан
У прадавнини, вилинском моћу,
Насред распућа – за цигли дан.

Под њим се стичу, казују знаци,
Након што Звезди утрне зрака,
Русалке виле и вилењаци,
Буде, прича се, и патуљака.

Кад је зидала, вила је знала,
Удес му врло врлудав током,
Стога је Мостић свој даровала
Јасним, ко сунце свевидим оком.

Узидала је, ведроц му камен,
И ставила га у крај брдовит;
Биће: самотар, малорек, стамен,
Бандоглав мудрац и маштар довит.

Још му је, веле, збајала вила,
За месечине у доба глуво:
Над њим да бдеје волшебна сила,
Буде ли њену Легенду чуво.

Ушанула је, те исте ноћи,
Међ лукове му, у камен голи:
Век нек протраје свој у самоћи,
Нек постојано Несталну воли.

Ко што се воле Борић и Смрека,
Кад Ветар, на час, задихан, стане
Да заљуљане такну се гране.
Његова Река, не зна да чека,
У вечној журби спискава дане.

2.

Стене се, слуша, у сипар круне,
Облућем вали добују тмоно,
Ко готски гатар, кад мрмља руне,
Еол, у храшћу, тремолом, боно,
Орфејској лири пребира струне.

Ништа му душу не шири више,
Ко кад кроз Кањон допири ћув,
Па најситнијим капима кише
Тише но листак што шушка сув
(Толико тихо да чује – глув)
Братовљев поздрав по води пише.

Жрвњи времена кичму му млели:
Опанак, Чизма и Табан – бос.
Разминули се, на њем, и срели:
Мудрац и Божјак, Брадат и Ћос.

Мимо њ, с Реком, промичу дневи
И сам, чини се, на НЕКОГ љут.
Не хаје много што свет се гневи
Кад намернике нанесе пут.

Самује Мостић, вилиње здање,
Маштаријама звезданим занет:
Да с Костом крене на путовање
И нађе зечји *Повртњак-Планет*.

Док Коста смело планове кује,
Мрмољећ с Ветром јошју кроз грање;
О жељи Моста – ма, ни да чује! –
Да са њим крене на путовање.

3.

Већ месец шести како се жести
Удубљен у се, као без свести,
Седи крај цесте смрштена чела.
И још ће проћи времена много
Пре него плећа чепну му ногом
Посете честе с оближњих села.

Река, час гужва листиће срме,
Час златом прсне обале стрме,
Но свет стечени глув је и слеп:
Мост, који седи? Крсте се, чуде,
Кад буде дозван с памети луде
Само над Реком за њих је леп.

Чекају људи Мост да се врати
У свој првотни, ћупријски став;
Док он хирује и главом клати,
Мрмором сриче реч: пу-то-ва-ти...
Биће да није у памет здрав.

4.

Биће, додуше, шта да се једе,
Ма гаса нема, прела пред прагом.
Момци ће, села, да трсе беде,
Рекоше. Како? Дакако, снагом!

Младенцу кршном, лудом и јаком,
Паде у део да среди ствари;
Он ће то часом: цокулом, шаком:
”Мрдај Мостино, пријаче стари!”

Мост га ни мигом не удостоји,
Бар да јаукну, ил’ да се маче.
Не знаш: Чучи-ли-седи-ил’ стоји?
Помисли момчић: Звекнућу јаче!

Ништа. Не мрда, Гекнути ногом.
Е, мој Благота, било би дивно
Да може свако решење – рогом,
Или, по твојме – мускулативно.

Мост се не даде претњама смести.
Низводно, мигом шкртим, показа
Момцима бесним стиснутих пести:
”Ви бисте преко? Ено вам газа.“

Међ сељанима немир се шири:
Ко би умео – чаробном речи –
Узјогуњени Мостић да смири
И да му срце камено смечи?

5.

С пустих височи слбделе жене,
Што изокола, што издалека,
Поштене, часне, ма загрижене
Џафтаре, злице, језика прека;
Зловарност, свађа, то им је душа,
Би свака с Мостом да се окуша.

Са два видика, по чопор, тутњи,
(Земљотресније од три торнада)
Прзницâ склониx речкању, смутњи,
Да сместе Мостић тамо где спада.

Скуп алапача, довитих свачем;
На помолу је скеч-маскерада:
Не иде смешком, ићи ће плачем,
Кад плач омане, камаром смрада.

Најврсније се пробрале саме,
Сикћу и бесне ко сплет звечарки:
Тешко поганцу! – урлају даме –
Срећом још нема међу се чарки.

Мост се не даде дерњавом смести.
Низводно, мигом шкртим, показа,
Чопору бесних жена на цести:
”Ви бисте преко? Ено вам газа!“

6.

Мост зближи све што привуче Река.
Све што раздвоји, он опет спаја.
На њем се срећу, од памтивека,
Зверад и људи из целог краја.

Чим падне вече до њега сврати
Познаник, Зечић, наприча свашта.
По сву ноћ, све до јутарњих сати,
О свом, чаробном, поврћу машта,
С Мостом звездану вртешку прати,
Тражи трагове *Небеских Баишта*.

Јуче сам, први пут, чуо и Реку
Шапатам теши скрушеног Зеку,
Док он, узбуђен, приповест склапа:
”Случај, стекло се, недеља била,
Кад су четвора никла ми крила
Да се домогнем *Небеских Мапа*.

Дремуцкајући, сит, на тераси,
Седим беспослен и чачкам зубе,
А гроце соком од мркве квасим,
Кадли – рог чујем и јеку трубе,

Кроз њиску коња, штектање псеће,
Пса предводника чух како режи.
Ко је бегунац злочасне среће?
И тешко му се куд год да бежи!“

Зечић набраја све потанкости:
Публици, Реци, Мосту и Кости;
Бирајућ речи, маниром писца,
Шта се све збило, куд је и како
Гоњен уз косу, жбуње прескако,
С *Мапама*, даром комшије Лисца:

”Чек... то је била Лишчева млада,
Кад је, за страшног недељног лова,
Смождена пала, пред њим, ко клада,
Бежећ од рода – злог! – Керберова.

Након дан-два свратим да питам:
Како се *Атлас Астрални* чита,
Затекнем лисје три младе кћери:
’Јуначе зечји, пааа, честитамо!
Не причај ништа, нека, све знамо,
Узбрдо, с тобом, ко да се мери.’

Три лисичета, трезне ме, мила;
Залуд сам ловце и хајку псећу
Вукао за нос из петних жила:
'Мама је *Атлас* нашла на смећу.'

Из захвалности, моли ме свака:
Атлас да бацим, дар да истувим,
Моје су *Баште* плод пусте маште,
Снотвор самоће, у ноћма глумим,
Сликара-Сањала-Беспослењака.

Замало са мном ту да се сваде:
'Ех, дугоуха, блесава звери,
Видиш, од тебе магарца граде,
Насамарен си, дај се сабери,
Не дери цабе шапе – ни цаде!''

Зец, сав утучен, Реци се вајка:
''Дошла је у лог, мокра од цаса,
И није нашла ни словца хвале
Што сам јој кожух спасао паса
(Мене је вас дан вијала хајка!)
Још је, о мени, збијала шале.''

Док о кћерима Лијиним збори,
Разгоропађен, Зец мења тон;
Сав у грозници, тресе се, гори,
Од лудих снова чежњив и бон:

''Нема доконих сањара, велим,
Баште постоје – јер ја их желим! –
Скрите на неком свету далеком
(У километрима са безброј нула)
Знам то, шапћу ми сва зечја чула,
Баште плутају звезданим млеком.''

Жестоко Зечић тугује, копни,
Упрт у звезде, као на стражи:
''Мостићу, ти се са Костом попни
Па међ звездама *Баште* потражи!''

Без оклевања Мост му обећа:
Чим Коста среди свемирску лађу
(Терет претежак за зечја плећа)
Они ће његов планет да нађу.
Но, утом стиже скупина трећа.

7.

Мост на тренутак отури *Mane*.
Зачелни, вазда, и кад се моли,
Сељани смерно, у шаке капе:
”Прости због жена, ма нам дозволи...”

Опричаше му сељачку муку
Само што није притисла зима,
Ваља да с њива летину свуку
Бар он им знаде одлике свима;

Чашћу се куну, чврсто, човешки,
Ма како били услови тешки,
Већ с пролећа ће подићи скеле,
Наћи клесаре и неимаре,
Обновити му лукове старе,
Пре него ласте крену да селе.

Мост их упути, ко и женскаће:
”Ено вам газа, смочите гаће.“

”Нема нам спаса“, вапе сељаци,
”Нас ради није трепнуо оком.
Можда измоле милост дечаци
Што кураж с Моста кушају скоком?”

8.

Лукова у зјап модрост упртих,
Нем, неумољив, ко срце шкртих,
Мост одби смерне, лајаве, јаке.
Чућемо Косту, где с две три речи
Отврдлу душу другару мечи
Смиривши најпре љутите ђаке.

Они су на се узели бригу;
(Дечје срце је схватило све),
Моле ме: Мост нам стави у књигу,
Нек навек живи, ко слово – Е!

Захвално примих част изузетну
Што ће у буквар Мостић да метну.
Цртач га спретно с песмама споји:
Ево портрета – малени моји.

Ђаци на увид слику му дају,
На њој се види Седиша горд:
”Да има лулу“, чујем им грају,
”Био би – први у селу – лорд!

Охоли Мосте, охлади главу,
Читај, шта вели повеља ова:
Ако је проблем само у СТАВУ
Одсада, звањем Великог слова,
Стичеш у писму бесмртну славу.“

И опет, ништа. Ма ни да мрдне.
Свезан у шутњу, ко стена, тврдне,
Мост – оуглао од човечности:
”Е, задрибалдо“, прекипе свима,
”Намћоре први међ мостовима...“
Нема им друге, већ ићи Кости.

Коста их теши: ”Полако, мали,
Знам ја шта нашем Мостићу фали
И зашто фркће смркнут и прек:
Жели да буде – ноћу и дању –
Са мном и Реком на путовању,
Можда се нађе и за то – лек:

Запамти!“, шану другару своме,
”Све моје скитње свемиром, знаш ти,
И океанима – светским – дабоме,
Збуду се вазда само у машти.

Био си пљуван, грђен и шуткан.
Мостуј, за љубав мени и деци,
Тако поступа уздајан дост;
Не брај усуд у кост ти уткан,
Врати се својој виленој Реци,
Теби је зидано да будеш Мост.“

9.

Луцима, бељим од белокости,
Мост опет Реци обале мости.

Пре но су с јесени латили плуг
Сељани свој су вратили дуг.

Ω

Замисли: Купус (у лонцу њиву)
Растућ, главицом Омегу свије.
И најпогубнију, на Земљи, гљиву
Никлу из огња и експлозије.

А сад замисли, стојиш по страни:
Прозрачно јутро (за крај, идила)
Пољана, бескрај, на томе стани,
Над главом клубад, сам-сама свила:
Лебде балони – раз-о-ме-га-ни.

Ситом: балони. Гладноме: Купус.
Свима, димљене О-МЕГА-ГЉИВЕ,
Ређе, све ређе, вितिца с машном.

Потрошиле се алтернативе.
Сад гесло: *Ното homini lupus*,
Омега светом брзином страшном.

Ω

Видеће, ко се на Сатурн попне,
Најстравичнију Омегу слика:
Колевка живих, раздрте опне;
С посувраћених рубова плика
Сокови Земље капаво копне
Кроз девичански мрак Антарктика.

Тек перспектива из жабљег угла
(Ко златна кечка Нељубав дечку)
Предочава нам поприште ругла:
У гарном пришту Земљу, малечку,
С подеротином – у кугли Кугла,
Налик на празну, распуклу звечку.

— (ЦРТА)

Белодан доказ имаш (ко иште?):
Извешти Папир за посматрача,
Графитном Срцу дај упориште,
Било да шара, или да трача,
За чим гарава душа му свиште

Макар танушна – ко рез бријача –
Оку Хартије – Црта би била:
Вршак Оловке песмом к о р а ч а
У Тачки – гледаној из профила.

--- . . . --- . . . ---

Простији пример: посматрај стреје
У Зимске дане, не баш дугачке,
Тамо станују кад Сунце греје
Хладне и за врат капаве... тачке.

Капаве, обдан, зором промиле,
У мразна јутра што ноктић гризу,
С руба кровова, круте а крте,
И начичкане – у строгом низу –
Да нам покажу сјајне профиле
Тек прометнуте... тачке у црте – – –

Y

Stešnjeni osojem Julijskih visova
U seni tisućletnjeg stabla tisova,
Snom praiskoni spiju drevni glečeri.
Šiba ih kiša, oluj glača s večeri.

Jednom i Južnjak dojadla čak do Alpa
Te komovima skinu dva snežna skalpa.
Malo mu dva, Čarlijan voli da pirka,
Kad iz lahor-sanja prenu ga prepirka.

Nbroj lednih kristala razgovor vodi;
Očem da zbori Voda? Manj, o Slobodi:
"Tisuć stoleća, dosta, ledenog jarma!
Zar da ovakva navek bude nam karma?

Kohezijo, hvala na stisku ti večnom,
Odsad nas malo nijaj u stanju REČNOM.
Nasanjasmo se, siti, divnih vizija,
Predela ravničarskih i plodnih nizija.“

Zrake sunca, tek što kristale raskrave,
Od kapljica prave: krunisane glave.
Trag za njima sjakti, bleskaju beluci,
Ko m l a z repatice na Gospodnjoj Ruci.

Krenuše tako sa tmurih alpskih komâ,
Brzotok: Momak-Potok – Potoka-Moma:
”Zbogomostao!“ – žele, prijatnu večeru,
Domahnuv komšiji, Mrgudu-Glečeru.

Na suncu biljurno blistaju im halje,
Dok niz timor suri orljaju sve dalje.
Bistra kori Bistrog: ”Pazi, pravo teci,
Nemoj u naručje kakvoj drugoj Reci.“

Još nešto htede reći Moma, rečena,
Ne stiže, već su bili REKA TEČENA.
Udno grbavom hrptu grebena strma
Stekle se vode, ravan preplavi srma:

”Kud sad? Govori“, Potok upita Bistru.
”Obori ka Kranjskoj Gori, potom, za Istru.“
”Gud-baj, gudure!“ Kliknuše pozdrav svečan,
Kaplje, već svikle na život spo-ro-te-čan.

Pred njima gomile mulja, zemlja meka,
Preprečen put, baulja kaljava Reka:
”Kakva Istra, kakvi bakrači. Uskači!
Oduvek – niste znali? – tabači jači.“

Argument razmeči gudurašku dušu:
Nema se kud, već roni u gustu tmušu.
Niz gorskih dragulja u mulj se sasulja,
Sad Bistre k moru muljava Reka ljulja.

Kakvu nam pouku dva lednika daju?
Brzoplet i Grlat najbrže se kaju.
Upravo Kapljica, koja beše prednjak,
Sada glasno cvili, ište bivši Lednjak:

”Oprostite, kapi, na put sam vas zvala,
Više iz inata, neg iz ideala.
Vaj, mrčava muči, čamotinja peče,
Milo ledno doba, vraćaj nas u Glečer.“

Badava batina – Slon jaja ne nosi –
Nema vajde Glečko, ostani to što si;
Neretko se sluči (istina, sto posto)
Slobodnog Sloboda zavede u ropstvo.

F

Spirio pozni jesenji vetar: mećave – puna kola.
Sapuna snegom laponsku tundru, brije ćosavo tršće;
U lednoj bari Ždralica-gospa, stoji bosa i gola,
Svrnula glavu s mužića Ždrala, koji od jeda dršće:

”Sama si kriva što te začori onaj kinduran-Gusan,
Sad veni, draga, i sâm sam, evo, u duši raskupusan.
No man se vraga, dreždanja, besa: sa Zimom nema šale,
Otkad te zivkam svako mi perce sedine progrušale.“

Ganut: (sirota, na šta je spala, ledno žmarje ga prože,
Šaćica perja musavo visi s bubnja štavljene kože.)
Ždralić priguši škljocanje jetko, besa kao da nesta,
Podseti ljubu na čari Nila, spomenu drevna mesta:

Zalasko Sunca, ševare zlatne, tamo u zemskom raju
Gde im kumovi, hipopotami, dane bezbrižno traju.
Setiv se Juga, u zanos pade, sav se topi od milja,
Ribu joj nudi, jastoge, žabe – sa Reke Izobilja.

Ždralović vazdan, biglišuć setno, menja registre tonske,
Slavujskim stilom uznosi raskoš doline faraonske:
”Krenimo, mila“, nežno joj tepa, preti milom i silom,
”Vini se uvis, uzleti za mnom, mrdni bar jednim krilom.“

Badava Ždrale razloge niže, zaman cmizdravo tuži,
Razbor se, avaj, s ćudima ženskim, mahom nerado druži.
Dok posnu tundru Severac brsti, a krv iz srži siše,
Ljubljena, mužu, ošija glavom i nećut kljunom njiše:

”Pokupi perje, šmokljane jedan, i perjaj s milim bogom,
S tobom ja više ne mrdam nikud, ni krilom, a ni nogom.“

Utom Severac, mehove napev, zabruja niz ravnicu
I ostavi nam, žalostan prizor – sleđenu Ždralovicu.

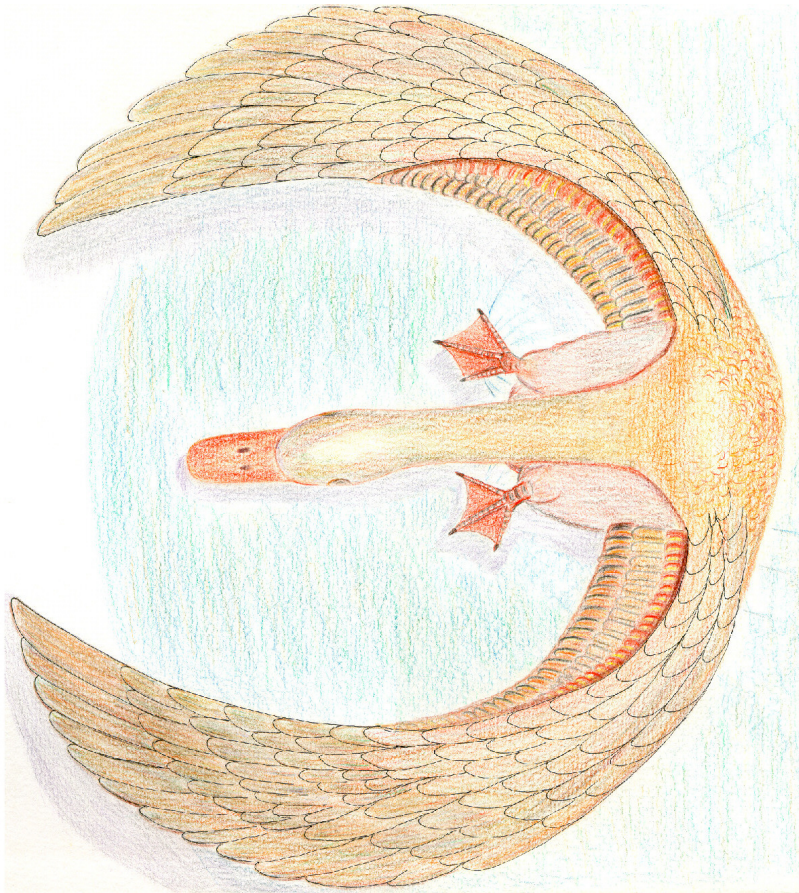

Э

Ненаду

1.

Ласта – у лету – кличе,
Јастог – оде да спава,
Још голуждраво Птиче:
К о ч е њ е увежбава.

Скљештену, ко у канџе,
Међ коре што се чуде,
Кришчицу поморанџе
На послужење нуде.

Галама са звоника:
Звоно, у будном стању.
Тако се – права слика –
Учимо устајању.

Тако смо, или слично,
Још давно, као МАЛИ;
Први пут, незванично,
На своје ноге стали.

Претеча упаљача:
Огњило – ручни рад,
Јеленак – са два мача
И – један Зекан млад.

Начас остављам Зеку
И, бићу сасвим кратак;
Док он, мрквицу меку,
Ми ћемо – лак задатак:

Кресиво, знате сви ви,
Справа је – варничава.
Ко зна, да с огњем живи
Пар зачараних глава?

Знам ђака-Чаробњака
Што лечи урок-слике
Писаљком с два-три знака
Оживи љУБАВНИКЕ.

Најпре, осенчи: брке,
Потом, два јарка ока:
С врхом њушкице мрке
Израња – Мадам-Фока.

Доцртав љупкој дами
Најмилијег јој створа:
Двоје, брбљивих, сами
Сред важног разговора.

Док пљешћу сами себи
Ти исти циркузани
За свој словасти деби
Траже и част у храни.

Враћам се где сам стао;
Знам, остављени Зека,
За песму све би дао
Једва наставак чека:

2.

Филм у камеру стави,
Добро води рачуна,
Ово Слово се прави
Тек за Месеца пуна.

Нађи Поларног Зеца
У стању, не баш ситом,
Дај му зерцу переца
И посматрај га при том.

Зец, мора гладан бити,
Перец, тврђи од меди,
А, нешто мораш и ти:
Замолити га: једи.

”Тврдо! Зубу се не да.“
Зекоња шију криви,
Збуњено перец гледа:
”Од овог Зеца да живи?“

Кад се помоли Луна
Још више коси главу
Заклоњен, иза жбуна,
Снимај га у том ставу.

Све имаш, ко на длану –
Још нек упали кец –
Твој кадар у гро-плану:
У слову с Месецом – Зеца!

3.
Лакши начин? Ко пита?
Ама је реткост права,
Затећи Зеца – сита –
У купусишту спава.

Простре се, налик Лаву;
(Тако га, у сну, зову)
Тисне под горду главу
Главицу купусову.

Шта мислиш Зеца да снева?
Ја сам открио... речју:
Прадавни сан зечева,
ЗВЕЗДАНУ БАШТУ зечју.

”Ал’ га овај прегања.“
Гласић, из школске клупе,
”Откуд Зеца зна да сања?
Пусти те приче глупе
И пуста трабуњања.“

Кад ли, у истом часу,
Настаде страшна врева,
Одсвуд гласови брује.
Школац прави гримасу,
Оку свом не верује:

Све врви од зечева.
Кроз жамор непрегледан
(Цела школа се ори)
Проби се Зекан један
И горко проговори:

”Шта, пусти! Снови пусти.
Зец кад, по ручку dREMне
БАШТА се, сама, спусти
Пред нас зечеве земне.

Чим склопи капке очне,
Купус под главу тисне,
Тап! Ево Баште сочне,
Навиру слике присне.
Гозба може да почне.

Ко није томе вичан,
Тај се – очију снених,
Пут неба управљених –
Смирен и непомичан

Задуби у се, до дна,
Вртешку небну прати:
Ах, БАШТО мрквородна
Сад је прилика згодна
На Месец да се сврати.

Јер, он, зна се, ван спора,
Бар с невидљиве стране,
Скрива – мркваста мора,
КУПУСНЕ ОКЕАНЕ.

Мркве су тамо растом
Ко столетне секвоје.
Отуд златасте боје
У сутон с наранџастом.“

Ђаци се, неми, стисли,
Слушајућ, усне пуће
Нема места за мисли:
Могуће... немогуће.

4.

Нижу се мрсни снови
О њима другом згодом,
Зеџ сад Месецом плови
Сав заокупљен – водом:

”Језеро Снова – суво.
Море Ведрине – глатко.
Море Спокоја – глуво.
А, Медно? Није слатко.“

Уз кршеве се пење,
Кратере обиграва:
”Сам-сама голет, стење,
Базалт, песак и лава.“

Слушам га где се срдџ,
На кога ли је гневџ?
Није ваљда да грџ,
Сан луди, стопут сневан:

”Дакле, подвала чџста,
Каква МОРА и триџе!
Свуд пустош влада иста
Безнађа – безводиџе.“

Сневесељен, трабуња,
Мери пространства плава;
Сам себи – усред жбуња –
Ч у д е с а о б е ћ а в а :

”Тако ми младе коре
Осећам чулом светим
БАШТЕ су негде горе
Мораћу да пролетим.“

5.

У сан тонућ, још дубљи,
Громовно Зец захрка.
Јек рога чу, и трубљи,
Чу псе гониче – стрка.

Уствари Зец, док сања,
У сну се нечег сећа:
Како га брдом гања
Јарна гомила псећа.

И Лије, пред њим грца:
”Кнеже стокрилих ногу
И благостивог срца
Ја ти – даље не могу.

Обећајем, дословце:
Заварај псе и ловце
И проводај их брдом,
Најбржи, тврде да си,
Трк ако твој ме спаси
Кунем се, вером тврдом,

Добићеш“, Лија, вага,
Канда с нечим се прашта,
”Знам, није ти до блага:
Атлас Астралних Баишта!

Дар, још не нуђен ником,
Откад је зечјег памта“,
А, провереним триком,
Гласић, мекши од самта,

Стаде да му ташуна,
Хвалећ зечје врлине,
Лија, лукавства пуна
Квасцем га кљука: ”Сине“,

Додворно важност му диже,
Ко највиђенијем госту,
”Како се до њих стиже?“
”Ммм, питај пајтоса Косту.“

Крочивши, нешто ближе,
Мудрица Зеца стриже
Очима зејтинастим.
Ни писнути му не да
Већ гласом пуним меда
Кади: ”Бар да те частим,

Кад већ плате не желиш.“
Зец, мисли, слатке, треби,
”Ма, какви, с ким да делиш?
Васцеле Баште – теби!

Све да морам пред цара
Ја се зере не стидим
Овако вредног дара,
Знатижељан си, видим.“

Зверајућ, куд да збрише,
Хитро, тутну му МАПЕ:
”Све, ту, потанко, пише,
Шта, већ ти цвокћу шапе?“

Зец, канда се снебива,
Сав снебешен их узе:
”Све је истина жива“,
Поглед му магле сузе.

Дрма га сто дрхтаба
Док збраја раскош вртну,
Ко руку бедног роба
Потпис на казну смртну.

Раскршћа, путокази.
С таблама украј друма:
КАРОТАНИЈА – Пази!
До ње: КУПУСНА ШУМА.

Кроз садове Спанаћа
ДОЛИНОМ КАРФИОЛА
У ЗЕМЉУ ЗЕЉА свраћа,
А још није – ни пола –

Шапе му поглед прате,
Који низ Атлас врља,
Док сриче координате.
Кад ли: Голема мрља.

Управо она слова,
Где је адреса била,
Скрила, на век векова
Мрљуга од мастила.

Худ, над мапама занет,
Не чу кад Лија шмугну
Док му смехом се реским
Из честе не доругну:
”Јави кад нађеш Планет
С твојим Зељем небеским.

Прашћај, уз дубок наклон,
Дружењу крај докваса.
Ја сад морам у заклон,
За пут срећан ти машем,
Бог те чувао паса,
И котла с паприкашем.

Чим спазиш челног кера
Сместа уз брег ожежи,
Супротно од мог смера,
Бежи, што можеш, бежи!“

Зечини душа пламса,
Уздахне, куд год гледне:
”Овде се наћи, сам, са...“
Питаће, можда хтедне?

6.

Често су, два му друга,
Мостић и Коста – мали;
(Но, то је прича друга)
Рад *Башта*, Зец се хвали,
На крстарења д у г а
У свемир путовали.

Чим се другара сети,
Осмех заигра брком:
”Звекане, на Тау Цети
Не можеш стићи трком.“

То му збрусио Костић
Дошав с пута далека;
А, дошануо, Мостић:
Да *БАШТА* на њ чека.

Зец на пут може поћи
По дану, ил’ по ноћи,
Правила за то нема.
Једини закон важи:
Башта се небом тражи
У првој фази REM–а.

Памћења танана нит
Шану му шта да чини:
”Будућ да си већ сит,
С Месеца сад се вини
Правац, сазвежђе Кит.“

Клупко се одмотало:
Ствар је проста и јасна,
До циља му, још мало,
Сем да га ко – иза сна.

7.

У сан још дубљи тоне.
Око њег, на све стране:
С в е т л и л а в а с и о н е
Маме га да застане.

Боже, шта ли сад снева?
Глас му чујем: ”O sole...“
Где баркаролу пева
Неком, на дну гондоле.

Месец, на фртаљ спао,
Ма какви, још и ужи.
Зец, сред средана стао,
Гондолом сад се служи.

Чујем га, мазно тепа:
”Да возим, госпо лепа,
Куд год Вам душа иште,
Алејом Шаргарепа?
Кроз Купус-Шеталиште.“

Луноплов небом стриже,
Брзином снова, лети.
Док рече мрква, стиже
На планет Тау Цети.

Према опису шкртом,
Захвалан чулу шестом,
Зец, нашав се пред Вртом,
Великодушном гестом

Шапама округ маше:
”Координате – тачне.
Зекана, све је Ваше!“
Одакле Врт да начне?

Самују зечје Баште
На рубу звежђа Кита
Док Зекан вреле маште
Дому свом, у сну хита.

Горку гримасу грча
Зец брише у сну смешком:
”Све је јасно, ко срча,
А сви ме лудом тешком
Држе што рад њих трчах.“

ЕПИЛОГ

Звезде се, Небом, куну:
Виђале су га, с ДАМОМ.
У месечастом чуну
Луња Кумовом Сламом.

Јутрос, кад су га срели:
”Где си?“ – питају Зеца,
”Тек сам стигао“, вели,
”СА МЕ-ДЕ-НОГ МЕ-СЕ-ЦА.“

Прича је – истинита.
Ко не верује мени
Нек првог зеку пита
И врт што се шарени.

Ψ (ПСИ)

Наћи ћеш ме кад с пролећа млаке зраке
У склупчаним пупољцима свест оживе;
Док гранчице, танкопрсте и нејаке,
За светлошћу, још поспане, шију криве.

Када клице, у салвама, к Сунцу суну,
Осмејнуте, свака лицем ход му прати.
Наћи ћеш нас: на Коралу, шаку пуну,
У Алгама, на Чемпресу, на Папрати.

С воштаница дрхтав одсјај – сен у мраку.
Трозуб скиптар морском Богу, сликан мноме.
Непоновљив вез, што сахне у мом знаку,
На тепиху – дахом иња – истканоме.

Познаћеш ме: на чизмама капских Блуна,
Међ корењем, те у сливу крвних жила;
У мом знаку, узвине се, све до кљуна,
Албатросов удварачки замах крила.

Одсликавам кукурузном стаблу круну.
Вапај Кмета, жуљне руке – кишу моле.
Истом кретњом, подигнуте, небо куну.
Још представљам: разоденут врх Тополе,

Суновратан скок Рибара-Корморана;
Рачве: Птицу кући с југа нетом стиглу;
Заљуљану чашку дивљег Тулипана,
Парче коске, с педљем влакна: прву Иглу.

И

Брату Јовану

Живљаше једном – високо штован –
Радишан, поштен и вешт баштован.

Воћњак и коза, с јарића троје,
Одмах да кажем: иметак цео.
Но, будућ самац, без жене, сина,
Скроман у храни, дневно би јео:
Зелен из баште, сира и проје
Уз чокањ воде, благоданом вина.

Још, поменимо – измеђ алеја,
Куд је пасео мршаву козу –
Уздуж сврстаних десетак леја
Где гаји цвеће, поврће, лозу.

Свечера, тек што Месец просрпи,
Сав се предаје ручноме раду:
Постоле старе, хаљине крпи,
Воћкама својим смишља баладу,
А себе крепи: стрпи се, стрпи.

Засад је, додуше, твој засад млад
Кад стабла стасају овај ће сад
Рађати плодове, жуће но жад,
Уморном путнику пружати хлад,
Ђацима, сврате ли, толити глад,
Најлепша награда за трудан рад.

Калемар сања – иначе, ко ће? –
Простране крошње, прави дућани,
Сан калемарски – чаробно воће:
Гдено се срећу, на истој грани,
Од зрења тешки, врсне каквоће,
С цвастима касним, плодови рани.

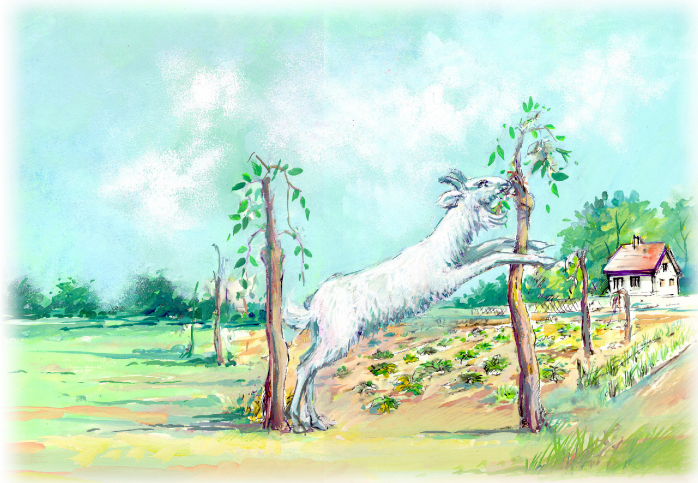
И, једне ноћи, приснио Јован:
Приспелу јесен (воће се злати)
Где обилази сâд – обрадован –
Не можеш га се сит нагледати.

Ватра и језа – нем због лепоте,
Зар је виђено кад ишта слично? –
Тражећ реч праву, кликтај се оте:
”Значи, то је, ТО! – романтично.“

Гвирнимо, шта се збива на јави:
Док Јова снева – сотоња стока
Пир распуснички предано слави
Неромантично – лукулског ока –
Младице, знојем гајене, млави.

За романтику – рогат не мари –
Будни, ко поток, јарића троје,
Без мрве смисла за fine ствари
Воћњак му својим аршином кроје.

Сред расадника, пустошна слика.
Згранути Јован с обе се крсти:
Све је слистила, рогата клика,
Козлић, љубимац, калеме брсти!

Једно велико... драги мој Јово –
Чујем, причају, живиш ко ноћњак –
Хвала за брсно-јареће Слово,
У ком ће вечно расти твој Воћњак.

Σ (СИГМА)

Једне су ноћи долетеле
На јастук мој, ко перца пале
Две голубице, сасвим беле,
Ту гнездо свиле – и остале.

Ујутро, дозван из сна далека,
Грудва топлине груди ми греје,
Откуд жар тај, то обасјање?
Јато листова, белих, ме чека:
”Крећеш, са нама, на путовање,
Ма, какав пртљаг, оловка, где је?”

Несвикнут да ми се заповеда
И лишен слатке снохватице,
Биће, помислим, жестоке распре:
”Чек!” Начнем питање прво с реда,
”Станте, хартије! Зар нисте птице?”
Откуд се јато испили час пре?

”Ту, седи!” Хартија заповеди,
Показавши ми, где и како,
”За Путовања, овог што следи
Виђаћеш штошта и наопако,
Не питај, памти, јер шта ти вреди
Сазнање – ако стекнеш га лако.

Знај да постоје стања чудна.
Копрена сна их, од свега тања,
Дели, у нама, од Света будна
И од стварносних постојања.

Кад се допадне у ОВА стања
Тад више нико поуздан није:
Је л он тај Спавач, који сања,
Ил’ Сањани је што у њем спије?

Све док то стање духа траје
(Без обзира да л' Спавач хаје)
Он преживљава јединствене
И непоновљиве доживљаје:

Страву од које шире се зене
Да умах разум Будноме свене:
Час Врач је штоно бонима баје.
Час Курјак, који на уштап лаје.
Час потомак страшне Аждаје.
Сан-Чувар, лаком руком жене,
Благо га прене пре него шене.“

Тек друге ноћи (пошто су птице
Донеле прве хартијице
Можда доцније, не памтим више)
Уочих кретње Девојчице
Што босонога, од мрава тише,
Знакове Срца по води пише.

Вода је замела траг ноге босе.
Девојчица је, знам да знаш, била
Нико, до главом Краљица-Вила!
Поклонила ми, у капци росе,
Медаљон плав, са својим ликом,
У водопаду свилене косе:
”Воли, и певај! Не причај ником...”

Лик с медаљоном, ко зрно мака,
Посрка прва јутарња зрака.
После је Вила стално ми слала
Бројне, и драге, дарове друге:
Траг Пролетуше, прах с лица Дуге,
Чипке од иња, дах огледала,

Сребрну површ с два горска ока.
Пролећни Ветар с мирисом меда.
Сјај двеју река смарагдног тока.
Јесењу румен, перле од леда...

Сваког месеца слала ми нова:
Слова од птица и лептирова.
А кад распете набубре вреже
И по жилама свуд се размиле
Разобручене, а благе, силе,
Слала би Песму да све то веже.

На мом јастуку, пред зору трећу,
Као кад, јатом, лабуди слећу,
Меко, уз фијук, склопе се крила.
Разабрах с муком у полутмици:
Више су Књизи налик, но Птици
Сва се с белилом постеље слила.

На изглед, мишљах, Књига, дебела
Најмање триста – петсто! – листа.
Отворивши је: Шта – зар цела,
Тек два, неисписана и, чиста,
Два папируса потпуно – бела.

Њу да напишем, прописа Књига,
Нек најважнија буде ми брига.
А, ранац беде, уз то што иде:
Глад, главобољу, неплаћен стан,
Из дана у дан мамуран сан,
Самоћу, муке, додаде, приде:

”Кад ме напишеш (с немало труда)
Стећи ћеш“, смешећ се, рече ми она,
”Широм и диљем, по свету, свуда,
Синова, кћери – сто милиона.“

”Где је ту Птица? Де, не бенави,
Нит има тело, ни трага глави.“
Коре ме светске све(не)зналице,
”Насањао се, па сад се хвали.“
Не стигох ни да заустим, али,
Тад прозборише две Хартијице:

”Уклонте тело, та, чему оно,
Гресима, паду и глади склоно.
Нас занимају једино крила,
Било лептирска, било птичја.“
Гле! Књига с лица и с наличја,
Већ опонаша – моћи Априла,

И сваки час се преображава:
Пристижу нове Хартије-Птице,
Крвоток, билом, такт откуцава,
Несвесно штошта одбунца глава,
И Књига израња из снохватице.

Кад разбарушену и налик јежу
Сву ту хартију сложе и вежу
Сврши се делић пишчеве муке.
Остатак мука, далеко већи:
Шта ли ће деца о делу рећи
Кад њима Књига доспе у руке.

Склопљену, кад је држе у шапи,
Тек наслов њен их с омота гледа.
Оног, ко поглед са стране баци:
Нем профил – Паралелопипеда.

Сад узми Књигу па је раскрили
И – раскриљену – искоси мало,
Одгонетнућеш, ласно, енигму,
Уоквирено – у јаркој свили –
У руб обода СЛОВО је стало
И начинило: прекрасну Сигму.

Дивног ли чуда, исте минуте
И Сигма-Књига зинуће у те.
А ти се питаш: странице њене
Да л’ су напола затворене
Ил’, тек допола одшкринуте?

ЕПИЛОГ

У несхватљиво јасноме муку
Стотине колена од мене
Докле памћење сме да мери
Видим: Заносно лице ЖЕНЕ
Која за Књигом пружа руку
Да из ње чита својој кћери.

N

Vetru najdraži prostor je brisan
Po kom žvrljaju ptice i svici,
A prozorima, krajolik prislan:
U modroj Reci, modri šljivici.

1.

Ovo je pesma o prozorima.
Ispričaću mu, koga golica,
Čega još u mom prozoru ima,
Osim šljivika, Reke i ptica.

Noću, kroz prozor, u stanju budnom,
Motrim: oblačke, kako se gone;
Koloplet slika u plesu čudnom
I zvezdan vašar s dna vasiona.

Kroz isti prozor, zrakama kosim
Niz mesečinu, slavlje da prave,
Splešu, tapkajuć nogama bosim,
Šareni snovi do moje glave.

Kad pred Prolećem uzmiče Zima
Hiljadu slika u prozor stane;
Tebe zanima: šta u njem ima
Za poznih leta, s jeseni rane?

Prozor tad sanja: šareno voće,
(Koje se, zručí, plaši samoće):
Kajsiju, Krušku, Dunju i Dud.
Nar, Badem, Smokvu s Mediterana,
Kako mu mašu – povitih grana:
Dođi, ponesi što veći sud!

Juli, sluz zlatnu iz Zvezde muze
Na čela klasju, žita se žute,
Ko mesečarke, kroz kukuruze,
Niz tajanstvene, neznane pute,
Sapete vrežom, bundeve puze
U tikvu s neba, sve zablenu.

Kad lastavice posednu žice,
Stigla nam Jesen s trakama žutim;
Pred mojim oknom, telima, ptice
Sviraju koncert, a ja im ćutim.

Čas triler, terca, solo, pa kvinta
Na raspevanom složi se oknu.
Nebo im brani, mutno ko tinta,
Do zimovnika južnih da skoknu.

Kad rumen Oktobar podneva smlači
Listić, lud, pleše ne sluteć Slanu
Ili, još ne zna – šta ona znači.
Snom omamljeni, u jednom danu
Razilaze se zimski snevači.

Tromo se kreću i traže spilje,
Utoplili se, svakom se zeva.
Primećuju li, dok tupo pilje:
Da se i Šuma već preodeva.

Nit prelje vidiš, nit čuješ tkače
Kako pomiču čunak na stanu.
Vidiš: košulju šumama svlače,
Vilinskom pređom tek izatkanu.

Dok jednog jutra od krasne nošnje
Ne bude, prosto, bilo ni traga.
Naježile se stidljive krošnje,
Jer pod injem su drvesa naga.

Najviše, smatram, udela ima
Izvesna dama, prilično stroga
(Zove se, mislim, gospođa-Klima)
Posepce oštra, gde nema smoga,
Na planinama... po visovima...

Savesti mirne, mesto da stiže,
Ja vam, za Jesen, tvrdim: da pada!
Posmatraj nekad drveću lišće,
Videćeš: brdom, naniže, gmiže,
Kanda je, ozgo, sto sila stišće,
Najšarenija modna parada.

Sve se, kasnije, na svoje vrati.
Ljeljo će, bilju, obratnim putem,
Haljine iste nauzvod tkati,
I prekrajati lanjske kapute.

2.
Šta još u mome prozoru stoji?
Tapetar-Vetar na dužnost kreće
Četke i kante s bojama broji
Da, čim livadsko raspiri cveće,
Po miloj volji lice mu boji.

Trave, usprave glave, ko sveće,
Dok im svilene haljine kroji;
Već sutra, samo od sebe, sve će
Bez konca da se po meri spoji.
Kad na red stigne voćnjak, drveće,

Gospođa-Klima, opet, na delu,
Sad pletačima čita vakelu:
"Pletite ozdo, s poruba k struku,
Jer zalud ste ga pleli i tkali,
Ako Mraz-Mrgud trud sav vam spali
Pre no planine nošnje obuku."

3.

Kreneš li u svet, mesto prtljaga
Prozor, s prizorom prisnim ponesi,
Bićeš gospodar silnoga blaga:
Čim ih poželiš, sva mesta draga
Biće pred tobom, svejedno gde si.

A kad se vrneš s puta daleka,
Ako ga sobom poneo nisi
Pun uspomena, Prozor te čeka.
Vidim, pitanje s usne ti visi:
OTKUD KROZ PROZOR DA TEČE REKA?

Razmisli malo, i... natenane,
Kako u prozor reka da stane?
Znaš, ako i sam živiš kraj vode,
Reka, ko reka, voli da skita,
Svečeri svrati, priče nam čita,
Pa zaboravi kući da ode.

Da rekнем: šta još moj Prozor čuva,
Na poverenje mu, najstrože, dato:
Spreг inoroga – silnih pastuva –
I papirnato (za knjigu) zlato
Što mi je, po njima, u doba gluva,
I po pticama odnekud slato.

4.

To je moj Prozor. A Okno tvoje,
Kakve se boje u njemu roje,
Šta te iz njega svaki dan gleda?
Je l' Ono zipka šarenih snova,
Vilenih konja i leptirova,
Il' se u njemu nakaze goje
Sivilo zbilje, dosada bleда?

